

Muistolauseita

Syvästi kaivaten

Lämmin osanottomme

Olet aina sydämessäni

Kiitos suuresta rakkaudestasi

Rakkaudella muistaen

Kiitollisuudella ja kaipauksella

Kaikesta kiittäen

Lämpimästi muistaen

Syvästi kaivaten

Jälleennäkemisen toivossa

Viimeinen tervehdys

Lepää rauhassa

Hyvää ystävää ikävöiden

Ystävyydestäsi kiittäen

Lepoa ja rauhaa poisnukkuneelle.

Minun aikani on sinun kädessäsi, Herra.

Hän, joka antaa surun,
antaa myös lohdutuksen.

Ihana on se tie,
joka meidät rauhaan vie.

Iltaan ehti kevään päivä,
jälkeen jäi vain surun häivä.

Jäi jälkeesi kaipuu,
jäi sanaton suru.

Katsoi Herra ajan täyttyneen,
kutsui luokseen väsyneen.

Kauniit muistot voimaa antaa,
surun raskaan hiljaa kantaa.

Kiitos ja siunaus hiljainen myötä
matkalle, jossa ei tuskaa, ei yötä.

Lepää rauhassa,
tuulen kehdoissa,
tuoksussa kesäisen maan.

Loppui tuska, tuli rauha,
uni kaunis ikuinen.

Maa on niin kaunis,
kirkas Luojan taivas.
Ihana on sielujen toiviotie.

Mentyäsi suru jää,
kyyneleet kirkkaat kimmeltää.
Niin kuin muuttolintusen tie,
kotia kohti matka vie.

On lempeä levon maa,
unen kaarisilta sinne johdattaa.

On lähdön hetki salainen,
vain Luoja yksin tietää sen.

On siellä ikuinen kesän maa,
sydän väsynyt levätä saa.

Ken tulkita vois kaiken tarkoituksen?
Me jäämme vaiti, hiljaa nöyrtyen.

Onnellinen on hän,
joka päänsä painaa
iankaikkisen Isän syliin.

On maa,
johon kaikki polut katoaa.
On rauhan maa.

Onneni on olla Herraa lähellä
turvata voin yksin Jumalaan.

Paikkasi on tyhjä,
kaipaus suuri ja rajaton.

Kera syksyn lehtien,
lähdit, isä/äiti/sisko/veli kultainen.

Niin lähdit, enkeli kultainen,
luo taivaan omien enkelten.

Pian kuihtuvat kummulla kukat nää,
mutt' muistosi kallis iäksi jää.

Päivä vain ja hetki kerrallansa,
siitä lohdutuksen aina saan.

Siunattu olkoon sun tiesi,
siunattu matkasi viimeinen.

Jäi jälkeesi kotipiha hiljainen
sen puut ja pensaat lintuineen.

Ei poluilla enää kulkijaa,
vain muistot kodissa asustaa.

Kun suru häipyy, tulevat muistot
ja jokainen niistä koskee yksitellen.

Niin lyhyt on askel ajasta
ikuisuuteen
niin kapea raja välillä taivaan ja maan.

Taivaan linnut,
tuulet maan,
seuraksesi sinne saat.
Tarjosi taivas sinulle rauhan,
lempeän levon ja unen niin lauhan.

Vaivu varjohon kukkasten,
lepää lehdossa rauhan maan.

Väsynyt sydän levon sai,
valkeni ikuinen sunnuntai.

Ylitse elämän, ylitse kuoleman rajan
Jumala vienyt on vaeltajan.

On raskasta luopua rakkaimmastaan,
vaikka tietää: hetkeksi ainoastaan.

Kiitos ja siunaus hiljainen myötä
matkalle, joss' ei tuskaa, ei yötä.

Kaikki elon siteet kerran häviää,
muistojen kauniit kiteet ainiaaksi jää.

Soita tuuli, kerro ikävämme,
uni kaunis anna mummollemme.

Pääsit sinne,
miss' on rauha
minne mielit, kaipasit.

Oli askel kauan jo verkkaisa
se kaipuusta levon jo kertoi.

Sä lähdit täältä hiljaa pois
kuin kynttilä sammunut ois.

Kauniit muistot eivät koskaan kuole,
eivätkä milloinkaan jätä yksin.

Et jättänyt jälkeesi tyhjää sijaa,
vaan rakkauden täyttämän muiston.

Heittäkää hiljaa arkulle multaa,
siellä on mummu, siellä on kultaa.

Vaipui käsi vakaa, ahkeroiva,
uneen uupui isän rakkaan pää.

Elon polkuja yksin kulkeissain,
sua muistelen lämmöllä, rakastain.

Kauniit olivat onnemme päivät,
kauniit muistot jälkeen jäivät.

Lepää rauhassa, puoliso hellä,
suru raskas on sydämellä.

Ei tunne tietänsä ihminen,
elo on kuin haihtuva hetkinen.

Siellä kukkia täynnä on maa,
sydän uupunut levätä saa.

Kaunis on kuunnella kutsua Luojan,
nukkua pois kun jo uupunut on.

Jokainen lähtö voi olla viimeinen,
jokainen hyvästijättö ikuinen.

Miks' nyt? Miks' ei myöhempään?
Sen Luoja tietää yksinään.

Niin lyhyt on askel ajasta ikuisuuteen,
niin kapea raja välillä taivaan ja maan.

Sinut saatoin rannalle ihanan maan,
jään kyynelin kaipaamaan.

Kyynelten läpi loistavat
onnellisten päivien muistot.

Päättyi tuskat, kärsimykset
nukuit uneen ikuiseen.

On rakkaani otettu minulta pois
mikä tuska suurempi olla vois.

Ei syki sydän enää lämpöinen
on poissa niin rakas, läheinen.

Haki enkeli sinut nyt taivaan teille,
suojelusenkeli olethan meille.

Niin lähdit, enkeli kultainen
luo taivaan omien enkelten.

Surun kyynelten lävitse
loistavat onnellisten muistojen
kultaiset säteet.

Suo anteeksi, isä/äiti,
kyyneleet nää,
ne rakkautta on ja ikävää.

Emme unohda muistoas
kaunista, hyvää,
viime leposi olkoon
rauhaisaa, syvää.

Ota hellästi syliisi
ja taivaaseen kannan,
ruusuilla peittele
ja levätä anna.

Hän sinne eeltä lähti,
mua siellä odottaa.
On hellä johtotähti
lähemmäs Jumalaa.

Hän oli ainoa tähti,
ainoa kauneus,
riemu ja rikkaus
elämäni taivahalla.

Kiitos, rakas puolisoni
vuosista ihanista,
iloista ja murheista
jotka yhdessä jaoimme.

Siellä, missä nyt olet,
kukkii kaunein maa.
Siellä tuuli lempein puhaltaa.

Soi holvistossa
sävel hiljainen,
on matka päättynyt,
on aika jäähyväisten.

Suo lempeä ilta,
yö rauhaisa suo,
ja tähtien silta
yön ylitse luo.

Tämä varjojen maa
jää kauas taa,
vihdoin väsynyt
sydän levon saa.

Uupunut matkaaja
rannalla himmeän maan
astui aurinkolaivaan
suureen ja valkeaan.

Päivämme kiittää,
aika pois liittää,
kohtaamme uudelleen.

Jätti jäljen ihanan,
kaaren kauniin, loistavan,
lensi syliin Jumalan.

Hiljaa tarttui käsi
Herran käteen väsyneen.
Hiljaa siirtyi sielu
lepoon iäiseen.

Uupunut matkaaja rannalla
himmeän maan
astui aurinkolaivaan
suureen valkeaan.

Hetket hiljaiset
jälkeesi jäivät
kullaten muistojen
kirkkaimmat päivät.

Älä itke sitä,
että yhteinen aika on ohi
vaan iloitse siitä,
että se on ollut.

Täyttyi määrä päivien,
joutui päivä iltaan
kääntyi katse taivaan
kaari siltaan.

Aurinko laskee,
jo pitenee varjot,
aika on eron ja jäähyväisten.
Poissa on ystävä kallehin.

On maa,
johonka kaikki
polut katoaa.
On rauhan maa.

Ei kauniimmin
täältä lähteä vois,
kuin unessa
hiljaa nukkua pois.

Aurinko vaipuu mailleen,
pois päivä katoaa,
se ikuisuuden helmaan
iäksi vajoaa.

Siellä missä nyt olet
kukkii kaunein maa,
siellä tuuli lempein puhaltaa.

Armottomasti aikanaan,
meidän on oltava kuin satama,
tyynesti kaivaten.

Hauras hellä ihmissydän
uupui mielin väsynein.
Antoi hyvä päivä tietä
kantoi kotiin väsyneen.

Täällä pohjan tähden alla
on nyt koto maamme,
mutta tähtein tulla puolen
toisen kodon saamme.

Hiljaisuuden äärelle
sä miksi käyt näin varhain?
Ain sydämessäin sinusta
säilyy muisto parhain.

Kiitos yhteisistä päivistä lapsuuden,
kiitos vuosista jälkeen sen.
Sua kaipaam aina, veli kultainen.

Vaiti seisoo pihapuut,
ikäväivät kukkamaat,
kaipaa tuttu pihapolku
rakkaan jalan astuntaa.

Rakas ystävä ei koskaan kuole.
Hän elää ajatuksissamme,
sydämissämme, muistoissamme.

On päivä päättynyt, on tullut ilta,
on pursi irronnut maan laiturilta
ja saapunut rauhan satamaan.
Soi kirkonkellot hiljaa
yli talvisen kirkkomaan,
sinne saatamme äitimme rakkaan
isän vierelle nukkumaan.

Ei läheinen arvaa ei silmä nää,
kuinka lähellä on määränpää
jäi jälkeesi kaipuu ja sanaton suru.

Tuuli puhaltaa missä tahtoo;
ja sinä kuulet sen huminan,
mutta et tiedä, mistä se tulee
ja minne se menee.

Me muistamme silmäsi kirkkahat,
me muistamme hymysi hyvän.
Jätit meille muiston,
niin valoisan, niin kauniin,
rakkaan ja syvän.

Päivä kun nousee,
niin sammuvi tähti,
ei se iäks' sammu,
ken elämästä lähti.
Nuku tähti helmassa päivän.
Ei syki enää sydän lämpöinen,
on poissa rakas, läheinen.
Kuvasi kultaisen
suljemme kätköihin sydämen.

Herra, kädelläsi uneen painan pään,
kutsut ystäväsi lepäämään.
Käsi minut kantaa uuteen elämään,
ikirauhan antaa, valoon jään.

Hauras hellä ihmissydän
uupui mielin väsynein.
Antoi hyvä päivä tietä,
kantoi kotiin eksyneen.

Hiljaisuuden äärelle
sä miksi käyt näin varhain.
Ain sydämissäin sinusta
säilyy muisto parhain.

On hiljainen taivaanranta,
eikä lintujen laulu soi
ei kuoleman tarkoitusta
aina ymmärtää voi.

Ei kuolema ole arvoitus,
joka kerran ratkeaa,
se on ihmisen ihana oikeus
taipaleensa tehtyä nukahtaa.

Me kanssasi riemuista saimme
ja katsella maailmaa,
monta ihmettä näytit sä meille
jotka nyt meitä lohduttaa.

On Isän neuvot loppuneet,
hän hiljaa nukkui pois.
Näin emme olis' tahtoneet,
on meiltä paljon pois.

Päivänä kauniin kesäisen,
hiljensi sydän kultainen.
Lähtösi vaikea kestää on,
on surumme suuri ja sanaton.

Kauniina nauhana
vuosien päivät
helmenä jokainen
muistoksi jäivät.
Elämän päivien
ketju on kallis,
helmist` ei yhdenkään
kadota sallis.

Me kuljimme yhteistä taivalta
pienen kappaleen maista matkaa.
Sä saavutit rauhan sataman,
minä yksin saan tietäni jatkaa.

Olit puoliso jalo ja parhain,
minkä ihminen matkalleen saa.
Kyynelhelmiksi vaihtui jo varhain
mikä kalleinta ois' omistaa.

Elo mainen kun iltaan raukes
oli tyyntä ja rauhaisaa niin.
Joku portti vaan hiljaa aukes
ja se iäksi suljettiin.

Hiljaa saapui noutaja lauha,
hellästi irrotti kahleet maan.
Kuljetti sinne, missä on rauha,
missä ei tuskaa milloinkaan.

Kun vanhuus saapui
ja voimat uupui ja kaipuu
kaikesta hälveni.
Sen näki korkein ja käteen tarttui
vei kotiin matkasta väsyneen.

Kun pitkän elämän elää saa,
voi rauhassa uneen nukahtaa.
Kun kaikki on valmista, tehty työ,
on edessä rauhaisa yö.

Luoja päättää päivistämme,
tietää, tuntee elämämme.
Antaa rauhan, levon suo,
jokaisen hän kutsuu luo.

Me olemme niin kuin uni ja
niin kuin ruoho maan,
joka aamulla puhkeaa kukkaan
ja ehtoolla korjataan.

Näin Taivaan Isä päätti sen
sydämen lyönnin viimeisen.
Hän kotiin kutsui väsyneen
onneen ja rauhaan iäiseen.

Rannalle himmeän lahden
aurinko laskenut on.
Kutsu jo soi iltahuudon,
taakka laskettu on.

Siellä on polut tasaiset astua,
siellä ei silmät voi kyyneliin kastua.
Siellä on vihreät kunnaat ja lehdot,
siellä on pehmeät nukkua kehdot.

Ei ollut lapsosen tänne luotu,
maailman virtojen vietäviin,
vain taivaan lainaksi meille suotu,
siksi lähti kotiin taivaisiin.

Maan korvessa kulkevi lapsosen tie,
hänt' ihana enkeli kotihin vie.
Niin pitkä on matka, ei kotia näy,
vaan ihana enkeli vierellä käy.

Nuku tuoksuun kukkien,
nuku lauluun lintujen.
Nuku nuoruusunelmiin,
nuku kevättoiveisiin.

Sä olit äidin armas, ja isän kukkanen,
sä olit Herran lahja, täällä vain hetkisen.
Vaikene sydän, kuuntele hiljaa,
on kuolema niittänyt kalleinta viljaa.

Aikamme on lyhyt,
syttyvä, sammuva, kuin liekki.
Ei tunne tietänsä ihminen,
elo on kuin haihtuva hetkinen.

On hiljainen taivaanranta,
eikä lintujen laulu soi.
Ei kuoleman tarkoitusta
aina ymmärtää voi.

En rakasta ystävääni ois
halunnut antaa vielä pois.
Nää terveiseni sinun luo
taivaan sinilintu tuo:
Vielä tavataan !

Hyvän, iloisen ihmisen muisto,
miten mieltä se lämmittää.
Miten aina sen soinnusta sieluun
sävel pieni soimaan jää.

Kiitos, vanha ystäväni
leikeistämme lapsuuden
iloista, suruista nuoruuden,
tuesta, turvasta vanhuuden.
Nuku tuoksuun kukkien,
nuku lauluun lintujen
nuku nuoruusunelmiin
nuku kevättoiveisiin.

Yö hiljainen aamuun aukes,
tuli tyyntä ja hiljaista niin.
Yksi portti niin hiljaa aukes,
joka iäksi suljettiin.

Niin äkkiä voi eron hetki tulla
hetkellä jota ei voi aavistaa,
jää muisto elämän
jää rakkaus, kiitollisuus.

Poissa on tuska, ohi on arki ja työ,
purjehdus päättynyt,
vain lempeät mainingit rantaan lyö
Isän kotiin matkaaja palaa.

Jokaisessa poisnukkuneessa ystävässä
me kadotamme osan itseämme.
Usein juuri sen parhaan osan.

Niin lyhyt oli onnemme latu,
niin kauniskuin kaunehin satu.
Vain muistot ja rakkaus jäljellä on
ja kaipaus sammumaton.

Minä ystävän parhaan kohtasin
elon tuulien tuiveroissa.

Nyt yksin taas taivallan polkuain,
on ystävä viereltäin poissa.

Minne meri ja taivas kantaa,
minne aalto ja tuuli käy.
Siellä nouseva aurinko hohtaa
ja lempeän rauhan antaa.

Surun rannalle luo muistot valoaan.
Ei koskaan, ei koskaan muistosi
valoisa jää meiltä unholaan.

Kun polkua mennyttä katselen,
sidon muistojen kukista seppeleen.
Siihen kukat ilon,
kuin murheenkin varrelta polun,
jota kuljettiin.

Surun kyynelten läpi
kuultavat onnellisten päivien
rakkaat muistot.
Ei auttanut apu ihmisten,
ei rakkaus rukous läheisen.

Jäi ahkera työsi muistoksi meille
hyvän sydämes ohjeet elämän teille.
Sinä aina muistit ja huolta kannoit,
et paljon pyytänyt, kaikkesi annoit.

Me yhdessä elomme polkuja
hyvin nuoresta asti teimme
ja halki elämän aallokon
yhteistä purttamme veimme.

Tuli päiviä kirkkaita, onnellisia
tuli päiviä tuskan täyttämiä.
Nämä kaikki nyt muistoissa
yhteen liittäen
sinua rakas kaivaten,
matkasta kiittäen.

On ikävää, jota ei voi ilmaista.
On kaipuuta, jota mitkään teot
eivät voi täyttää.
Ja on rakkautta, joka ei vaadi muuta
kuin sydämen hiljaisuutta.

Minne meri ja taivas kantaa,
minne aalto ja tuuli käy,
siellä nouseva aurinko hohtaa
ja lempeän rauhan antaa.

Kuljemme nyt kuunnellen,
on jotain poissa jotain hyvää.
Tätä emme tavoita katsellen,
vaan tunnemme kaipuuta syvää.

Kun tulkita vois
kaiken tarkoituksen
me jäämme vaiti
hiljaa nöyrtyen.

Kotiin valkeaan uuteen
viimeinen venhe vie.
Lempeään hiljaisuuteen
kulkijan päätty tie.

Lauhat lempeät tuulet
hänet mukaanne ottakaa
ja hellästi kantakaa sinne
missä uupunut levätä saa.

Meidän pieni hento,
elämä kuin tähdenlento.
Iloa toit elämäämme
kaipaamaan kaikki jäämme.

Olit niin kuin tähdenlento,
lapsukainen, pieni hento.
Valon loit sä kotihimme,
ikikaipuun sydämiimme.

Hauras hellä ihmissydän
uupui mielin väsynein
antoi hyvä päivä tietä,
kantoi kotiin eksyneen.

Hiljaisuuden äärelle
sä miksi käyt näin varhain.
Ain sydämissäin sinusta
säilyy muisto parhain.

Hetkistä, ajoista lapsuuden
ja vuosista monista jälkeen sen
ansaitset kiitoksen kauneimman,
ikilevon pyhän rauhaisan.

Me muistamme silmäsi kirkkahat,
me muistamme muistosi hyvän.
Jätit meille muiston niin valoisan,
niin kauniin, rakkaan ja syvän.

Siellä on polut tasaiset astua.
Siellä ei silmät voi kyyneliin kastua.
Siellä on vihreät kunnaat ja lehdot.
Siellä on pehmeä nukkua kehdot.
Niin väsyneenä loppumatkan kuljit,
uneen rauhaisaan sä silmät suljit.
On hiljaisuus ja suru sanaton mutt'
tiedämme sun hyvä olla on.

On hiljainen taivaanranta,
eikä lintujen laulu soi.
Ei kuoleman tarkoitusta
aina ymmärtää voi.

Enkeli pieni ja valkoinen
tuli mukanaan lämpö taivainen.
Tarttui käteen lapsen pienen,
lapsen mukanaan taivaaseen vieden.

Hetket hiljaiset jälkeesi jäivät
kullaten muistojen kirkkaimmat
päivät. Hetket ovat kuin laivat,
ne lähtevät armottomasti aikanaan.
Meidän on oltava kuin satama,
tyynesti kaivaten.

Herra on minun paimeneni,
ei minulta mitään puutu.
Viheriäisille niityille
hän vie minut lepäämään,
virvoittavien vetten tykö
hän minut johdattaa.

Kun loistat tähtenä iltataivaan,
niin muistathan lapsias´ päällä
maan. Teit eestämme, isä/äiti,
niin paljon työtä,
siitä sinulle kiitos - ja hyvää yötä!

Nyt olen vapaa ja mukana tuulen
saan kulkea rajoille ajattomuuden.
Olen kimmallus tähden,
olen pilven lento,
olen kasteisen aamun
pisara hento.
En ole poissa,
vaan luoksenne saavun
mukana jokaisen nousevan aamun.
Ja jokaisen tummuvan illan myötä
toivotan teille hyvää yötä.
-Eino Leino-

Koskaan ei tiedä
onko aikaa paljon
vain vähän,
yht´ äkkiä huomaa
se päättyikin tähän,
kun sammui sydän läheisen,
on aika surun hiljaisen.

Rakas lapsemme pienoinen,
nuku suojassa taivaan enkelien.
Enkeli sinut uneen tuudittaa,
enkelit meitäkin lohduttaa.
Me tiedämme, et ole siellä yksin.
kuljet sielläkin, kulta, käsityksin.

Surun rannalla luo muistot valoan
ei koskaan, ei koskaan muistosi
valoisa jää meiltä unholaan.

Kiitos hoivasta lapsuuden,
rakkaudesta minkä annoit meille
ohjaten askelta hyvän teille
annoit eestämme parhaintas,
siunaamme äiti/isä sun muistoas.

Kaik' on niin hiljaa mun ympärilläin,
kaik' on niin hellää ja hyvää.
Kukat suuret mun aukeavat
sydämessain
ja tuoksuvat rauhaa syvää.
-Eino Leino-

Ihmisen elinaika on kuin ruohon;
kuin kedon kukka hän kukoistaa,
ja kun tuuli käy yli,
ei häntä enää ole.
Ps. 103:15-16

Minne meri ja taivas kantaa,
minne aalto ja tuuli käy.
Siellä nouseva aurinko johtaa ja
sydämelles lempeän rauhan suo.

Oli sulla sydän lämmin, hellä
oli siellä meillä paikka jokaisella
sinä aina muistit ja huolta kannoit
et paljon pyytänyt, vaan kaiken
annoit.

Hetkistä, ajoista lapsuuden
ja vuosista monista jälkeen sen.
Ansaitset kiitoksen kauneimman
ikilevon pyhän ja rauhaisan.

Meidän on uskottava,
että yhä olet olemassa, jossakin
Että yhä katselet meitä, joskus
Että yhä rakastat meitä, jotenkin
Meidän on uskottava, että kaikella
on tarkoituksensa, jonkinlainen
Jotta hyväksyisimme lähtösi, kuitenkin.

Kun yhdessä matkaan lähdettiin
oli nuoruuden kultainen aika.
Vuodet vierivät, yhdessä kuljettiin.
Me tyynet ja myrskyt voitettiin.
Sinä ensiksi saavutit määränpään,
minä hetkeksi vielä tänne jään.